

Fes-ho entendre...

Els ajuntaments tenen una política fantàstica de l'esport base, però no de la cultura de base, perquè no té rendibilitat política. I això és el més criticable d'un governant: que no sigui capaç de tenir en compte les minories.

Espai Garum fa cultura de base?

Educar no és el nostre objectiu. El que ens preocupa és posar el llistó tan amunt com puguem i satisfer les nostres inquietuds. 42 exposicions ens han permès conèixer 35 artistes!

Fantàstic.

Per mi és molt interessant perquè vol dir conèixer altres maneres de plantejar coses que jo m'estic plantejant. L'Espai Garum no rep subvencions i durarà mentre ens diverteixi.

Parlem de la teva carrera.

Jo vaig començar com a paleta, amb el meu pare! Ara vaig per les urbanitzacions i veig cases que vaig fer amb ell i penso: "Encara s'aguanten!". El pare em deia: "Un paleta ha de posar entre 800 i 1.000 totxanes al dia". I les posava. Em guanyava molt bé la vida, però el disseny m'atreia i vaig estar tres anys compaginant la feina de paleta amb els estudis a l'Escola Massana.

Com t'obres camí?

Com a fotògraf he picat pedra: tres anys fent fotografia de casaments! Per qui es casava era un dia únic, però per mi era un casament fotocopiats d'un altre.

Bé en devies treure alguna cosa de bo.

I tant. Durant sis mesos vaig anar amb un fotògraf amb molta més experiència que jo. Per fer les fotos dels convidats ell anava amb la càmera penjada al pit, a la mida correcta, i les anava fent sense mirar pel visor. I les clavava totes!

Vas arribar a saber-ne com ell?

Sí, vaig aprendre a fer fotos sense mirar! Enfocar cada vegada eren 20 minuts més. I quan vaig fer fotoperiodisme, aquesta velocitat em va anar molt bé. Anant amb carret, la foto l'has d'agafar al vol, perquè l'escena passa.

La rapidesa és part de l'ofici.

Perquè ja saps com funciona la màquina! I al final veus que les grans fotos de Cartier-Bresson estan fetes amb una càmera bàsica comparada amb les d'ara, com la Leica que duc. Ell agafava el fotòmetre, mesurava, es penjava la càmera, enfocava amb la màxima profunditat de camp i anava així fent una foto aquí, una allà...

Sembla que el vegi.

Quan t'oblides de la tecnologia tens el cervell dedicat al cent per cent a trobar. No perds el temps amb la màquina. A mi quan em pregunten: "Quina és la millor càmera que tens?", responc: "La que porti en aquell moment".

M'encanta.

L'excusa tecnològica no m'interessa! La càmera és l'eina. El més important és el que vulguis fer. Des de fa anys tiro amb la Leica analògica, i a part porto el mòbil, que té càmera. I sempre surt algú que diu: "Però tu fas fotos amb un mòbil?". Doncs sí, quin problema hi ha?

Per tu cap!

És com dir: "Si jo pogués anar a Kenya faria fotos impressionants". No! Tinc una amiga, Maria Dolors Carmona, que tota la seva fotografia la fa un quilòmetre al voltant de casa seva, a l'Eixample de Barcelona. Té una sèrie fantàstica de roses virades. I una altra de palmeres, de nenúfars, de para-sols... La seva obra sempre té un punt d'abstracció conceptual envejable.

Caram.

És el paradigma d'un fotògraf creatiu, que té una càmera com podria tenir un llapis. I això que va descobrir la fotografia quan el seus fills ja eren grans!

A tu quins temes t'interessen?

Tots: no hi ha temes dolents! Miro contínuament, i hi ha moments en què veig alguna cosa. La màqui-